

Finnhästen

Detta är ett bearbetat sammandrag ur dokumentet Finnhästen. För originaltext med bilder och mer utförlig text se här <http://www.hippos.fi>

Bakgrund

Finnhästen är Finlands enda ursprungliga hästras. På de svårframkomliga skogsbetesmarkerna i norr har den under seklens gång utvecklats till en trogen och uthållig kumpan, som är stadig på foten och med vilken man tryggt kan både arbeta och utöva hästsport.

De gemensamma arbetsdagarna på åkrarna och i skogen och senare ute på trav- eller ridbanorna har gjort att finnhästen blivit karakteristisk för finländskheten vid sidan av bastun och sisun. I Finnhästen kan man finna både ursprunglig, rå styrka och lugn beslutsamhet – egenskaper, som finländaren har lätt att vidkännas.

Bevarandet av finnhästens aktning har dock inte alltid varit en självklarhet. I samband med att industrialiseringen och världshandeln ökat, har man varit tvungen att kämpa på allvar för dess fortsatta bevarande. Stammen som uppgick till nästan en halv miljon på 1950-talet, decimerades under ett par decennier till under 15 000.

Även under de svåraste åren höll dock Kungstraven sin ställning som Finlands största sportevenemang.

Då vi nu kommit in i det tredje mil-

Vekseli Foto: Erik Widén

lenniet har det kring Finnhästen uppstått ett tätt stödnätverk av föreningar och privatpersoner. Tack vare nätverket har man inom travsporten etablerat tävlingar med en ungdomlig yttre fasad och med betydande prispengar, t.ex. Olympiatraven. För ridhästen finns egna uppfödartävlingar och för arbetshästar finns nya tävlingsformer, som mera bygger på teknik än på styrka. Samtidigt har antalet personer, som sysslar med Finnhästhobbyn nu glädjande börjat visa en uppåtgående trend.

Målsättningen för alla finnhästorganisationer är att kunna trygga framtiden för Finnhäststammen, vars antal idag uppgår till 20 000. För att kunna ro den här intressanta och krävande uppgiften i hamn krävs det ständigt nya människor, som förenas av en gemensam högaktning av vår egen hästras mångsidighet och självständighet.

Finnhästen

Rasbeskrivning

Finnhästen är en mångsidig universalhäst. Den är medelstor, har god resning och är ganska stadig. Huvudet är torrt och rakt, halsen rätt stadig och kroppen är rund, lång och välproportionerad. Benen är torra och kraftiga och hovarna välskapta. Till sin natur är finnhästen samarbetsvillig, driftig, ödmjuk och försöker alltid göra sitt bästa. Den har ett pålitligt utseende och en klar könskaraktär. Finnhästen ska inte ha ett konvext och avlångt huvud, eller långa och spetsiga öron, som sitter nära varandra. Den har inte svanhals eller ett rakt kors med hög svansrot.

Finnhästen förädlas till trav-, rid-, arbets- och småhäst. Hästen bör till sin typ lämpa sig för den inriktning, till vilken den klassificeras för avel som i stamboken. Stamboksföringens ändamål är att styra aveln och uppfödningen mot rasspecifika, prestationsdugliga brukshästar, som är lätta att hantera och som är vigulanta, uthålliga och friska.

Arbetshästar (T)

Arbetshästen är bastant. Den har en lång och djup bål. Den är ofta även grovt byggd. För att ett sto eller en hingst skall kunna godkännas som en arbetshäst måste den i dragprovet klara av åtminstone fem trappor eller måste i körprovet nå upp till åtminstone hälften av maximipoängen. Dessutom bör den klara av att skritta 1000

meter på 10.00 minuter eller snabbare. En hingst måste dessutom klara av att trava 1000 meter på tiden 2.30 eller bättre. Av en arbetshäst krävs rena rörelser och god funktionsförmåga. I dragprovet utvärderas även hästens dragstil.

Travhästar (J)

Travaren är ganska lättbyggd, men är ändå muskulös, har ganska lång kropp och långa ben. Ett villkor för att en hingst eller ett sto i stamboken skall klassificeras som en travare är att hästen uppfyller travresultat- och/eller avelsindexkraven, som bestämts av avelsutskottet i Finlands Hippos r.f. Hingstarna bör som 4-åriga klara av att trava 1600 meter på 1.33,0 eller bättre och vinstsumman de travat in bör vara minst 3500 eur. Som 5-åriga bör de klara av att trava på 1.31,0 eller bättre och vinstsumman måste uppgå till minst 7000 eur. För äldre än 5-åriga hingstar gäller gränserna 1.28,0 och 14 000 eur.

Ridhästar (R)

Ridhästen har god resning, lång hals och kroppen är inte så lång. Den har ett litet huvud, en liggande bog och en tydlig manke. För att en hingst eller ett sto skall upptas i stamboken måste den klara av ett dressyrprov, ifall den inte tidigare har placerat sig minst på prispallplats i någon nationell rid- eller spannkörningstävling av lätt B-klass. Dessutom måste hästen få godkänd bedömning för såväl hopp- som

ridbarhetsegenskaper och dess gångarter måste vara rena. Ett sto kan även upptas i stamboken enbart på basen av ridbarhetsprovet och gångartsbedömningen.

Småhästar (P)

För att klassificeras som småhäst får en Finnhästhingst eller ett -sto till sin mank- och korshöjd vara högst 148 cm. Hästen måste i ridbarhets- eller körbarhetsprovet få minst 10 poäng för att kunna upptas i stamboken. Vid stamboksbedömningen fäster man vikt vid hästens yttre proportioner samt vid dess lynne, lydighet och samarbetsvillighet.

Finnhästen

En konkurrenskraftig universalhäst

Finland har man under ett par tusen år tytt sig till hästen för att kunna transportera människor och varor. Där om förtäljer otaliga fynd i myrar och gravar, som innehållit hästskor samt delar av redskap som använts till att köra eller draga med.

I Finland önskade man sig framför allt av hästen att den hade ett gott lynne och ett framåt drivande steg, ty avstånden var långa och vägarna, framför allt i inlan-

det, sällsynta. På 1300-talet byggdes längs med vägarna särskilda härbärgen, som erbjöd nattlogi och hästskjuts åt privata resenärer. I början av 1600-talet skapade man av dem en enhetlig gästgiverirörelse, som verkade i 300 år (1650-1950). Som mest körde man med gästgiverirörelsens hästar över 700 000 skjutsar per år. Gästgiverierna befann sig på 10-20 kilometers avstånd från varandra. I allmänhet fanns det två hästar i varje gästgiveri och skjutsarnas antal uppgick till 2-4 per dygn.

Med släde eller vagn blev skjutsarnas längd i medeltal 40-160 km per häst. Hastigheten var redan i början av 1800-talet förutbestämd till exakt 10 km i timmen. En god körkarl höll dock ett öga på passagerarna och ifall de somnade så lät han hästen promenera.

Samtidigt med gästgiverirörelsen använde man sig naturligtvis också av finländska hästar i lantbrukens åker- och skogsarbeten, samt för serviceuppgifter i städerna, som hela tiden växte i storlek. Skogsarbetsplatserna eller ”savottorna” gav varje vinter arbete åt över 100 000 män och åt 40 000 – 50 000 hästar ända fram till 1960-talet.

I städerna var olika typer av hyres- och transportkörningar betydande uppgifter för hästkarlarna. I Aamulehti-tidningen, som utkom den 5.3.1907, erbjöds t.ex. i Tammerfors, Finlands näst största stad, arbete åt allt som allt 400 hästkarlar. Det gällde körning av brännved från Urjala, som låg 50 km från Tammerfors. På motsvarande

sätt sysselsatte sig i Tammerfors centrum uppemot 300 registrerade expresskuskar med att skjutsa kunder.

Redan i nationaleposet Kalevala finns det teckningar om det finländska hästsportsutövandet. I dess dikter har "Joukahainen" två hingstar: "Den ena lämpar sig bättre för att springa, den andra är vild på att draga". I början av 1800-talet, då Kalevala sammanställdes var dock hela Finnhästens existens hotad. Problemen var en följd av den kraftiga exporten och av att den ryska armén tog hästar

För att stimulera uppfödandet av finntävlingshästen föreslog professor G.W.Sjöstedt på 1860-talet att staten skulle införskaffa avelshingstar av finländsk ras och att man i samband med hästmarknader skulle arrangera offentliga tävlingslopp. Han tänkte sig att resultatet i tävlingsloppen samtidigt skulle tjäna som mätare av avelshingstarnas prestationsförmåga. Kronhingstar eller avelshingstar, som ägdes av staten, hade man redan år 1835 placerat ut i Södra Finland för att bättra på häststammen. Enligt Sjöstedts rekommendationer utökades deras antal. Samtidigt ville några godsägare korsa Finnhästen med Norfolktravaren och med Orlovtravaren för att förbättra Finnhästens snabbhet. Andra ville igen korsa den med Ardennerhästar och Percheroner för att få bättre arbetshästyper.

Med privata medel hade man även allt sedan början av 1800-talet finansierat

tävlingslopp ute på isen och de blev mycket populära. De första allmänna travtävlingarna, där tidtagningen skedde med en sekundameter, hölls i Viborg i juni år 1862. Sekundametern visade åt segraren, Adam Lipponens sto, kilometertiden 2.10,0.

Sträckan som Lipponens sto travade var sammanlagt två verst eller 2138 meter. Den samhälleliga diskussionen om renavel ledde år 1905 till senatens beslut att öppna en egen stambok för finnhästen.

Målsättningen med detta var "att med hjälp av principerna för renavel utveckla en inhemsk häststart, som lämpade sig för landets förhållanden och i främsta rummet för lantbruksändamål". För att upprätthålla stamboken anställde man vid Lantbruksstyrelsen en hästvårdsinspektör. Enligt det nya direktivet upprätthölls stamboken för hingstar av staten fr.o.m. år 1907, medan ansvaret för stons stamböcker överfördes till de lokala hästavelsförbunden.

Under det första året upptogs i stamboken 113 hingstar. Deras identitetsnummer, namn, födelsedatum, mankhöjd, färg och all tänkbar information om släktförhållanden och ägare upptecknades i boken. Som nummer 1 registrerades hingsten Ukonpoika från Limingos hästavelsförening.

Medelhöjden av alla de år 1907 godkända hingstarna var 153 cm och längden 161 cm. Med hälften av hingstarna hade man satt nya rekord på travbanorna. Till sin färg var de nästan alla fux: de bruna var

bara 8 till antalet och i praktiken fanns det inte individer av annan färg, så som svarta. Enligt senatens beslut hade man nämligen bestämt att ”till pälsen vita, gråa, isabellfärgade eller brokiga inte fick upptas i stamboken.”

År 1970 avstod staten helt och hållet ifrån att upprätthålla stamboken. Uppgiften övertogs av Finlands Hippos r.f., som ville att alla hästar skulle antecknas i ett register. Samtidigt delades Finnhästens stambok upp i fyra olika delar, som ännu också är i bruk: arbets-, trav-, rid- och småhästar.

Finnhästen

Rasens karaktär och lynne

En god arbetshäst är till sitt lynne lugn och klartänkt och lätt att handskas med. Den är smidig, lätt och känslig att köra. Att förflytta sig bakåt är inte heller något problem för den. Om kusken avlägsnar sig från närheten av arbetshästen står hästen lugnt kvar oberoende av var den är. Vid behov klarar den även av att koppla av på oroliga ställen. Den rör på sig bara på befallning och fungerar vid behov enbart på röstläten. En god arbetshäst är som dragare lydig, har sisu och ger inte upp så lätt. Vid rätt behandling så utför

den med nöje alla uppgifter den getts. Det finns en hel del historier kvar om finnhästens modighet i kriget. Över 20 000 hästar kom aldrig mera hem igen, men av dem som återvände släpptes en del lösa redan på järnvägsstationen. Förunderligt bra kunde de hitta tillbaka till sina hemstall, som de lämnat för flera år sedan.

År 1997 reste man i Östermyra en egen staty över krigshästarna. Skulpturen som är av naturlig storlek har gjorts i brons. Den omges på bägge sidor av reliefer, som avbildar Finnhästens mångsidiga och tjänsvilliga natur.

Finnhästen som kan användas för många olika ändamål är en utmärkt fritidshäst. Även de individer, som till sin exteriör främst är travare eller ridhästar, kan vid behov med lätthet även dra ett lass med stockar, eller kan fungera som körhästar (draghästar) för ett bröllopsspann. I bästa fall har en och samma häst klarat av att tävla på en travbana både med sulky och i travritt (monté), stått för ett galopprekord, varit med om internationella tävlingar i spannkörning, deltagit i tävlingar i skogs-drev och brukskörning, varit med i nationella tävlingsklasser i hinder- och fältritt, samt varit med om teaterföreställningar och har verkat som vandringshäst.

Ett gott exempel på en sådan här tillförlitlig fritidshäst är hingsten Murrón Valo. Den föddes till travare, men slutade som en stamboksförd representant för ridhästlinjen.

Finnhästen

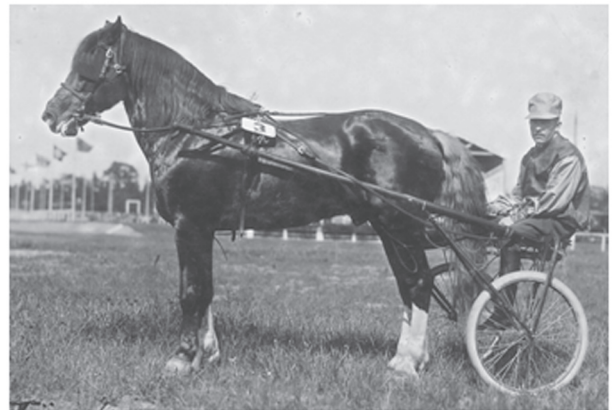
Finnhästen idag

”Valo lämpade sig inte för travbanorna, fastän hans broder hade ett ganska gott renommé” avslöjar Elina Vähäkangas småskrattande. ”I ett kvalificeringslopp blev tiden 1.40,0. Efter det började jag planera en bana för honom som enbart ridhäst, eftersom han åtminstone hade en lämplig exteriör (kroppsbyggnad) för det ändamålet. Då Valo skickats för skolning till ett pro insåg jag att inte heller dressyr var dess egen gren. För det var Valo alltför flink.

På hinderbanan var dess livlighet dock till nytta och här klarade sig även Valo fint. Tillsammans med Minna Nikmo uppnådde han under en och samma säsong 15 nationella pallplaceringsplatser. Tre av dem var i fälttävlan, resten i hoppningar. Själv har jag fått njuta av den goda och professionella grundskolningen i och med att Valo är så lätt att framföra och rida.”

Då Valo efter tävlingssäsongens slut återvänder hem för vintern har han främst använts till lätta körningar med kärra och släde. Under tider då marken är fri från snö förtjänar Valo sitt levebröd vid bröllopskörningar. Under vintern fungerar han som skolhäst vid skolningskurser för skogsarbetskörningar. Vähäkangas har vis av tiden beslutat att platsen för hennes häst är skogen: ”Här blickar inte Valo hela tiden åt sidan, utan står lugnt och väntar på vad man till näst önskar sig av honom.”

Den största användningen av Finnhästen är idag för trav. En Finnhäst, som klarar av att trava en kilometer under tiden 1.20,0 kallas för en supertravare. Den första som klarade av trava sig till den här skaran var hingsten Viesker år 2002. En intressant detalj i Vieskers rekordlopp var, att det gjordes på dagen exakt 73 år sedan den förra drömgränsen underskridits. Den 13.7.1929 klockades nämligen trav-

Murto

kungen Murto som första finnhäst för en tid som krävdes för att få kallas stjärntravare, d.v.s. en tid under 1.30,0.

Sedan Murtos tider har stjärntravarnas antal förstås ökat ”explosionsartat”, men ännu idag anses en häst som klarat av att trava under 1.30 för en god häst. I slutet av 30-talet fanns det sammanlagt sex stycken stjärntravare och i slutet av 50-talet var varannan Finnhäst det.

Kungstrav

Den otvivelaktigt största höjdpunkten för Finnhästtravarna är tvådagarsstävlingen Kungstravet, som arrangeras årligen och på olika orter. Man har med undantag av krigsåren årligen tävlat i Kungstraven sedan år 1924. Det är en massiv folkfest, som under ett och samma veckoslut lockar till sig över 50 000 människor. Sedan år 1948 har hingstarna och stona tävlat i sina egna klasser. Stona tävlar om titeln ”travdrottning” och hingstarna om titeln ”travkung”

Före år 1948 kröntes ett sto till travkung sammanlagt fem gånger. Efter det här ändrades reglerna så, att ifall ett sto löpte en bättre sammanlagd tid i tävlingarna än en hingst, kunde den trots de skilda klasserna krönas till travkung. Så gick det även år 1956, då stoet Suhina med sin sammanlagda vinnartid besegrade kungsseriens segrare. I dag gäller inte regeln, man kan bara kröna en hingst till travkung. I Kungstraven testas hästens psykiska och fysiska uthållighet, då man under två dagar tävlar på tre olika sträckor 2100 m och 1609 m. Kungstraven, som bara är öppna för hästar som hör till stamboken, har haft en stor betydelse för Finnhästens aktning och förädling.

Oberoende av vilken mätare man använder sig av, är hingsten Viesker den mest framgångsrika Finnhästen. Den vann åren 1996-2000 med Kaarlo Ahokas vid tömmarna Kungstraven fem år i följd och var den första Finnhästen, som underskred kilometertiden 1.20,0 (1.19,9a år 2002).

Under sin 10-åriga karriär ställde Viesker upp i 169 lopp. 136 stycken eller 80 % av dem slutade i seger för Viesker.

En tävling som påminner om lätt lantbruksarbete kallas för brukskörning. I den så gäller det att med flakkärror att klara av olika parkerings- och ryggningsuppgifter på en slalombana. Kärrorna har inga sidoväggar på flaket eller några bromsar och banan befinner sig mitt ute på en öppen åker, dit man hämtat allt möjligt som hästen kan förundra sig över såsom traktorer och husdjur.

Enligt Arbetshästföreningen finns det fortfarande ca trettio stycken hästburna skogsarbetare, men för ingen av dem är det fråga om en huvudsysselsättning. Å andra sidan tillverkar man ännu redskap för detta ändamål, beroende på att en liten och ivrig grupp hobbyutövare går in för att bevara traditionerna och för att kunna mäta sina kunskaper ordnar de årligen tävlingar i skogsarbets-, bruks- och plogkörningar med häst.

I jämförelse med travsporten har ridningen i Finland utvecklats betydligt långsammare och i mindre skala. År 1936 fanns det i Finland endast 13 stycken ridföreningar och ännu år 1970 inte flera än 45. En markant tillväxt skedde först i början av 80-talet, då föreningarnas antal steg till över 100 och man arrangerade ca 50 st. ridtävlingar. Idag finns det över 100 000 utövare av ridsport och man arrangerar årligen flera hundra ridtävlingar i olika grenar.

Finnhästen har dock alltid haft sin egen uppgift som ridhäst. I Finland var många vägar ända till slutet av 1800-talet i så dåligt skick att man kunde ta sig fram på dem enbart ridande till häst. Då man öppnade en stambok för den småväxta universalhästen på 1920-talet, så väntade man sig att den främst skulle fylla arméns ridhästbehov.

Då det emellertid verkade som om stamboken för universalhästar inte uppnådde sin förväntade popularitet började man för att locka till sig nya utövare av ridsporten i samband med travtävlingar även arrangera galopptävlingar. I statens galopptävlingar gjorde hingsten Polle 3064 på 30-talet den bästa kilometertiden: 1.20,4.

Då man återupplivade galopptävlingstraditionerna i slutet av 1980-talet var segrartiderna fem sekunder bättre. Det inofficiella finländska rekordet i grenen innehas av Tähti-Vire, som år 1988 klockades för tiden 1.15,0 på Vermo travbana. I lokala travtävlingar har man nuförtiden ca 10 galoppstarter om året.

I stamboken för R-hästar år 1971 och aveln av den finska ridhästen började, anslöt sig Ryttaförbundet till utvecklingsarbetet genom att grunda en poängtävling, som gick under namnet "Polles Pokal". I den utdelades varje år ett vandringspris åt den häst, som fick de högsta placeringspoängen i de nationella hopptävlingarna. Hästen fick vandringspriset, som bar tävlingens namn, till sitt förfogande för ett år. Till slut så erövrade Veikko Heikkilä redan år 1975

vandringspriset för gott, efter att ha vunnit tre år i rad. Ingen mäktade något mot hans Heli-valack: den kvarstår i historieböckerna som en makalös hoppare, för vilken inte ens 155 cm höga hinder i omhoppningen var för mycket. Samtidigt med Polle-Pokalen grundades en egen förening till stöd för finnhästens användning som ridhäst, Suomeratsut r.y. Föreningen strävar till att få yrkesryttare intresserade av Finnhästen och till att höja på dess skolningsnivå. Med stöd från Finlands Hippos skapade man för finnhästen egna tävlingsklasser med ansevärliga penningpriser -armén red och hoppade mycket med Finnhästen. Det föll sig helt naturligt att fälttävlan och hoppningen passade bäst som ridsportgrenar för dem.

I hinderritt är höjden på hindren i "Prix de Finland Hippos"-klasserna 100-110 cm, förutom i den sista deltävlingen av mästerskapen där den är 120 cm. I alla öppna tävlingsklasser deltar årligen två till fem Finnhästar, som även hoppar på 130 cm: s banor. En sådan känd hopphäst är t.ex. hingsten Samuli, som också deltagit i uppvisningsklasserna vid Helsinki International Horse Show. Evenemanget, i vilken även ingår en deltävling i världscupen i hinderritt, är årets viktigaste händelse inom hästsporten i Finland.

Finnhästens bästa egenskap i hinderritt är dess pålitlighet. Det är ytterst sällan som den vägrar och kan oftast själv välja plats för avstamp, fastän ryttaren bara passivt skulle sitta på dess rygg. Finnhäs-

tens ärlighet gör också att ansvaret, för hur krävande uppgifter ryttaren vid olika tillfällen ställer åt sin ridhäst, faller på ryttarens axlar.

Den största delen av de 200-240 Finnhästarna, som deltar i nationella tävlingar är även med i dressyr. Detta faktum är säkert överraskande för den äldre generationen, för ännu i början av 80-talet fanns det knappt om ridhästar, som hade god resning och till sin framdel var lätta och som var smidiga i sina rörelser. Förädlingen av typen och rörelserna har dock lyckats såpass bra, att ett flertal Finnhästar kan ställa upp i krävande och öppna tävlingsklasser.

Den största delen av Finnhästarna tävlar främst i nationella tävlingar av lätt A-klass, där regelbundet 30-40 deltagare ställer upp. Det är svårt att uppskatta antalet tävlingshästar på förenings- och lokal nivå, då det sammanlagt finns 3000-4000 Finnhästar, som används inom ridningen. Endast en del av dem är upptagna i stamboken för ridhästar.

En stor del av Finnhästarna har relativt låga och jämna rörelser. För en nybörjare är det lätt att sitta på dem: det här är också en orsak till att finnhästarna lämpar sig som ridskolehästar. För skolnings- och terapiändamål används idag uppskattningsvis 1000 finnhästar.

På 1990-talet uppkom i Finland i kölvattnet av Europa även en marknad för stall, som specialiserat sig på ridvandringar eller randonneer. En del av dem använde

islandshästar, men majoriteten av dem har som dragplåster för ridvandringarna den ursprungliga finnhästen eller den finska småhästen. Ett varv på 160 km avverkas på fem dagar. Under rutten rider man upp och ned för branta dalgångar, korsar floder vadande, och galopperar t.o.m. 10 kilometer långa etapper i ett sträck. Enligt Patosalvi själv, som deltar som guide under färderna är Finnhästens trumfkort det, att den är så säker på sina steg, samt att den är uthållig och lugn, samtidigt som den är psykiskt alert. Patosalmi bekräftar att ”Finnhästen inte är rädd för något, men håller hela tiden ett vaksamt öga på sin omgivning”. I Södra Finland finns det många företagare som under namnet randonneer säljer kortare, ett par timmar långa terrängridningar.

Bland de finska småhästarna hittar man till sin natur både lugnare individer, som lämpar sig för yngre hästsportutövare, samt livligare tävlingshästar. I Finland finns det ett tiotal hästuppfödare, som fokuserat sig på den här avelsinriktningen. De kompakta och proportionerliga småhästfölen är mycket efterfrågade, även på grund av den orsaken att det årligen föds bara 30-40 stycken av dem.

Finnhästen

Rasens framtid

Den faktor, som allra kraftigast lett till att efterfrågan på Finnhästar vuxit är dess funktion som en fritidshäst för hela familjen. Tack vare sin historia lämpar sig den inhemska hästrasen utmärkt även för bondgårdsturismens olika behov: ridvandringsturer, bröllopskörningar, upplevelseturism i form av "savotta"-skogsarbete eller simturer med häst, samt hörarbete. Allt kan göras med en och samma häst.

I och med att turismen har ökat har även Finnhästens export börjat växa till sig kraftigt.

Organisationer

Information om finnhästen förmedlas till den stora allmänheten på många olika sätt. Finlands Hippos, som fungerar som centralorganisation för hästavel, upprätthåller ett register och stamböcker över finnhästen.

För att stöda Finnhästens marknadsföring och tävlingsmöjligheter har man sedan början av 1970-talet grundat fyra föreningar, som alla specialiserat sig på sina egna gebit. Suomenratsut ry är en förening som befrämjar användningen av Finnhästar i ridningen. I föreningen finns 1600 medlemmar, vilka som en medlemsförmån får publikationen "SuoRalla", som är en journalliknande tidning och som utkommer fyra gånger om året. Finnhästförbundets önskan är att öka på Finnhästens uppskattning och dess användningsformer, samt att kunna säkerställa bevarandet av dess nuva-

rande släkter och avelslinjer. Till Finnhästförbundet hör 270 medlemmar. De kan läsa om olika finnhästevenemang i tidningen "Suomenhevonen", som utkommer fyra gånger om året.

Verksamheten i Finlands Arbetshästförening riktar in sig på aveln, uppfödningen och användningen av en arbetshästvariant av Finnhästen. Föreningen har 600 medlemmar och den ger ut "Arbetshästtidningen", som är av formatet A5 och utkommer fyra gånger om året.

Finlands Småhästförbund arbetar med att bevara den finländska småhäststammen och med att öka dess publicitet. I föreningsregistret finns 30 medlemmar. De får vid behov information om föreningshändelser via medlemscirkulär. Föreningarna verkar i nära samarbete med Finlands Hippos vid årets viktigaste finnhästevenemang, såsom vid Kungstraven, vid Finnhästarnas Kungsridd och vid de nationella lantbruksmässorna ELMA. Alla funktionärens gemensamma önskan är, att vardagen även i fortsättningen förgylls av en vän, som alla kan vara stolta över: en äkta Finnhäst av ursprungsras.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Hans-Erik Uhlin heu@ulleriks.se
Ordförande:
Anna Berglund anna@apona.se
Webmaster:
Ida Krekula ida@stallhavang.se
Design:
Annika Almqvist annika@ruvissou.se